

## **Poselství ke Světovému dni tance 29. dubna 2026**

**Autorka: Crystal Pite, Kanada**

*Choreografka, tanečnice*

*Český překlad: Eva Vlach Ullrichova*

Lidé se hýbou – natahujeme ruce, podlamují se nám kolena, kýveme hlavou, propadá se nám hrudník, prohýbáme se v zádech, poskakujeme, krčíme rameny, zatínáme pěsti, zvedáme jeden druhého a odstrkujeme se. Je to nejen činnost, ale zároveň i svébytná řeč těla, které tak vyjadřuje potřeby, odvahu, zoufalství, touhu, radost, rozpolcenost, frustraci, lásku. Tyto obrazy v naší mysli okamžitě nabývají význam, protože podobné věci už jsme ryze tělesně pocítili – byli jsme pohnuti.

Všichni jsme tanečníci. Život námi hýbe; je to jeden velký *tanec* – tanec tvořený námi, prchavý jako dech, hmatatelný jako kost. Socháme prostor. Píšeme svými těly příběh v bezeslovném, ale hluboce chápaném jazyce. Když tančíme, povznášíme prostor v sobě i okolo.

Stejně jako život se i tanec v každém okamžiku sám vytváří a zaniká. Stejně jako láska i tanec přesahuje rozum.

Ráda o těle uvažuji jako o *místě*; o prostoru, kde se uchovává a utváří bytí. Když tančíme, hluboce se napojujeme na to, že tam jsme.

Tyto řádky píšu na počátku roku 2026, kdy se zdá, že útlak, otřesy a utrpení v našem světě nemají konce. Denně jsme svědky hrůz, jichž jsou lidé schopni vůči sobě navzájem, a působení mocenských mechanismů, které financují a podněcují nevýslovné násilí vůči lidem i planetě, a tanec se v tomto světle jeví jako povrchní a zbytečná reakce. Je těžké si představit, co zmůže taneční umění ve světě, který tak naléhavě potřebuje radikální změnu a uzdravení.

A přece je umění stejně jako naděje formou lásky. Umění, které tváří v tvář zneuctění zůstává neochvějně plodné, se stává rozpouštědlem a ozdravným balzámem pro zkostnatělou mysl. Umění je nádobou, která nám poskytuje prostor pro společné vypořádávání se s otázkami – funguje při tom

## Národní institut pro kulturu Czech Cultural Institute

jinak než zpravodajství, dokumenty a vzdělávání, sociální sítě, aktivismus a protesty, ale není s nimi není neslučitelné.

Kreativita nám umožňuje kumulovat vzdor a naději skrze drobné akty odvahy, zvědavosti, laskavosti a spolupráce. V tanci a jeho tvorbě nacházíme důkaz, že lidstvo je víc než jen naše poslední srdcervoucí globální selhání.

Tanec však nepotřebuje žádnou obhajobu ani vysvětlení. Je námi tvořen, ale nic nám nedluží. Potřebuje se jen usídlit v ochotném těle. Z tohoto místa pak může zprostředkovat nevyslovitelné; působí jako prostředník mezi námi a neznámým.

Jsme pohnuti mizejícími stopami krásy v přítomném okamžiku. Ztělesňujeme tanec, který se rozhořívá i utichá. Propůjčujeme své tělo tanci, roztančujeme se i dotančujeme, což nám připomíná naši pomíjivost. Budeme-li zároveň pozorní, tanec nás občas nechá nahlédnout do hloubi duše.

*Původní text: <https://international-dance-day.org/messageauthor.html>*